

като го сравнява съ Наполеона, съ следующитѣ думы:

„Можало бы при първиятъ погледъ да ся възпостави едно сравнение помѣжду Наполеона и Кара Георгія. И двамина-та тыя мъжие показвали сѣ на себе си нѣкакво чудесно появленіе, единъ-тъ за цѣль свѣтъ, а другій-тъ за свой собственыи народъ; и двамина-та притяжавали сѣ необичны военны дарованія, оня въ образованныи, тоя въ тѣи нареченный суровый свѣтъ; двамина-та живѣяли сѣ почти въ едно сѣщо врѣмя, и имали сѣ еднаквы сѣдбины, почти едноврѣмяно въ военны службѣ стѣпали, и достигнали чрезъ война-тъ и двамина-та въ 1804. год. свои-тъ високи достоинства и увардили ги до год. 1813; а като започнахъ да дѣйствовать камъ свое-то зло, оставихъ и двамина-та въ сѣщѣ-тъ годинахъ отъ тѣхъ управляемы-тъ земи; двамина-та завърнахъ ся по вторый пѣтъ едноврѣмяно, и получихъ следъ свои-тъ безплодны покушенія пропасть-тъ си. Ако бѣше сѣдбина-та въ год. 1804. (кое-то врѣмя като епохъ на развитие-то имъ) подкрѣпила тыя два особиты таланты, като ся бѣше руска-та дипломатія съвсѣмъ уплашила и чрезъ кое-то тя спорѣдъ нѣйный-тъ обичай портъ на 3. Февруарый 1806. год. направи да бѣде позорлива; кой бы случилъ тогда, какъвъ бы изгледъ Сърбія за днесъ получила, и какво бы промяненіе источно-то пытаніе, и кое бы управление цѣлый-тъ европейскій свѣтъ взѣлъ?“